
újrajátszani

BÁLINT BÉLA

ébredsz a fénnyel
újrajátszani a szépet
reggelenként kezdeni
ha elkéstél az újrakezdéssel
feltétlen leállni

sötét színpad; megvilágítva a 4-es pontban egy fehér szószék, mögötte apa áli félhomályban, világos zubbonyban; 15.30; talán még esni is fog, tegnap is esett; az ég unottan szürke, febillenve vár a törött fülű csésze is az ablakpárkányon, mozdul a várakozás, mondom, esni fog

APA: *(elgondolkozva önmagához)*
Játszani... mikor már késnek a percek... játszani... az üres szobákat kerülni, nem felejteni, csak füled zajából töröld a sárguló hangokat...

(szünet)

Pitt!
(fény apa arcára; elhanyagolt külső, merev arckifejezés)
Lu, Pitt még nem írt?

LU: (megvilágítva az arca, előtte az 5-ös pontban szintén szószék, alacsonyabb; a lányon fekete zubbony-blúz; hidegen)
Nem, apa, Pitt még nem írt.

APA: *(folytatva önmagához)*
Újrajátszani... ébredsz a fénnyel... újrajátszani a szépet... reggelenként kezdeni, ha elkéstél az újrakezdéssel, feltétlen leállni...

LU: Apa, csészében a kávé.

APA: *(tekintete hirtelen a nézőtér másik felére)*
Azután, mikor már érzed... mikor már te sem tudsz hinni a csillogásban... akkor is tovább, várnak, várják a pillanatot, lecsapnak könnyörtelen rá a hosszú hallgatások.

LU: Két cukorral, mint mindig?

APA: Érdes a vászon, pihenne már a mester is, talán mégis újrajátszani a szépet, talán visszalépni kinőtt percek izgalmába.

(szünet)

Lu, Pitt még nem írt? Ma te játszod anyát.

(szünet)

LU: Pedig azt mondta, apa, most el kell mennem, írni fogok.
Vagy talán ma nem is innál kávét?

15.32, az idő mintha megrekedt volna; nehéz a várakozás, ha nem érzed a következő lépés súlyát; még nem lehet tudni, esik-e majd, különben is a hangulat a fontos, és azt te is érzed, bennünk a szorongás; mozdulni kellene, 15.33

APA: Aztán, mikor lehull mindkét szemhéj, forrók még az ajkak, lüktet a párna alattad, na azon az éjjelen... ha akkor érzed, hogy mozdul az ujjak közt... hiába fojtod, ott él továbbra is a szorításban, ha kezeden a gondolat... igen, azon az éjjelen lenne szép útra kelni (a bőrrönd marad, fogynak az emlékek)... hív a messze, fel a tornyokon túl, menni, míg egyszer mind meg nem érkezünk, igen azon az éjjelen, két kicsiny mozdulat közt — ez lenne szép.

(szünet)

LU: Két cukorral, mint mindig.
(hangot változtatva)

Ma mintha jobb lett volna.

APA: Valami mégis, ahogy a karjaim lógnak...

LU: Talán a tekinteted.

APA: Vagy inkább az élmény — a szó, ahogy kimondom.

NILLA: *(meggyullad egy újabb reflektor, a lány arcára irányítva; Nilla a dobogón ül a 3-as pontban)*
Játszani.

APA: Mikor már késnek a percek.

NILLA: Játszani.

APA: Az üres szobákat kerülni, nem felejtetni, csak füled zajából törd a sárguló hangokat.

NILLA: Újrajátszani.

APA: Ébredsz a fényel.

NILLA: Újrajátszani a szépet.

APA: Reggelenként kezdeni.

NILLA: Ha elkéstél, feltétlen leállni.

APA: Mikor már te sem tudsz hinni...

NILLA: Akkor is csak tovább... várnak a hosszú hallgatások.

APA: Érdes a vászon.

NILLA: Pihenne már a mester is, talán mégis...

APA: Újrajátszani a szépet.

NILLA: Talán visszalépni kinőtt percek izgalmába...

APA: Aztán...

NILLA: Mikor lezuhall mindkét szemhéj, na azon az éjjelen...

APA: Útra kelni...

NILLA: Hív a messze, fel a tornyokon túl, menni...

APA: Míg egyszer...

NILLA: Mind meg nem érkezünk.

APA: Két cukorral, mint mindig.

LU: Ma mintha...

NILLA: Valami mégis — a szó, ahogy kimondom.

APA: *(Nillához fordulva)*
Azt hittem, alszol.

NILLA: Ezt tanítottad meg Pittel.

APA: Mérges is volt anya, amikor hazaértünk, oda a tojás, mondta...

LU: Nem, apa. Ezt nem akkor mondta. Apa, te sohasem fogsz megkomolyodni, Pitt még gyerek, ezt mondta.

APA: Igen, ezt nem akkor mondta.

(szünet)

Mintha fáradnék, a folyópartot sem járom tavasz óta. Mintha sárgulnának lassan az emlékek... talán ma nem is kellene csinálnunk.

NILLA: De apa!

APA: Lu, ma te játszod anyát.
(a másik lányhoz fordulva)
Nilla, amikor Pittnek születésnapja volt...

NILLA: A nyolcadik?

APA: Azon a hosszú-zöld tavaszon.

NILLA: Fagylaltot vettél nekem a parkban a tó mellett.

APA: Luval szöktetek fürdeni fehér alsóban, a piócák közé.

NILLA: Anyácska varrta a kék ruhánkat, nem is volt szabad felvenni, csak vasárnap.

APA: Lu vezetett benneteket a sarokra is esténként tejért állni.

NILLA: Fehér fodorra nem telt, sírtam is sokat.

APA: Lu vitte a nagykandlit, úgy futottál utána.

NILLA: Lunak moziba is szabad volt menni, ha kérte.

APA: Akarod, hogy holnap vegyek neked is fagylaltot?

NILLA: Miért, kinek veszel még, apa?

APA: Majd a tó partján. Csak tejszínt, mint akkor.

NILLA: Nem, ez kedves, de holnap nem ennék fagylaltot.

ANNE: *(meggyullad a negyedik reflektor, az egyes pontban meredten, karba font kezekkel álló lányra irányítva)*

APA: Sétálni indultunk hárman.

NILLA: Sátorosok a salakos út mindkét oldalán.

APA: A nagytölgyig mentünk. Pitt vadnarancsot talált. Mennyire örültél a két szál ibolyának.

NILLA: A domboldalon mindkettőnket felkaptál.

APA: Akkor láttatok először fácánt. Ott a telepen.

NILLA: Miért vannak ketrechen, el is futottam.

(szünet)

APA: Amikor Pittnek születésnapja volt...

NILLA: A nyolcadik?

ANNE: *(vontatottan)*

Pitt nem is örült a tortának.

NILLA: *(Anne felé fordul, továbbra is ülőhelyzetben maradva)*

ANNE: Nem is volt torta.

APA: *(elkomorodik, lehajtja fejét)*

ANNE: Egeret dobott a zománcos lavórba.

NILLA: *(lassan ráragad Anne gúnyos mosolya)*

ANNE: Füstös rudat dugott görbe-apóék kamrájába, anyuka, megmérgeztek, kiabálta görbe-apó, nevetett is Pitt nagyokat.

NILLA: Az én fiókom aljára rakta a lopott golyókat.

LU: Amikor Pittnek születésnapja volt...

ANNE: Pittel mentünk cseresznyéért a sárga partra, futottunk is, mikor jött a bácsi a kapával, vén szaros, kiabálta Pitt, meg szaladt előttem a folyó felé.

LU: A nyolcadik. Azon a zöld-hosszú tavaszon. Fagyaltot a parkban a tó mellett.

NILLA: Pirosra kente Emma néni kacsáit.

LU: Anyácska varrta. Kék fodorra nem tellett. Majd a tó partján, csak tejszínt, mint akkor.

ANNE: Meg paradicsommal dobta hátán, mikor Emmi néni vizet mert a kútból.

LU: Sétálni járman. Sátorosok a nagytölgyig. Pitt vadnarancsot.

NILLA: Tyúkot mentek fogni a nagyfülű fiúval, de meg ne mond apának, hallgattam is, mert mérges volt a nagyfülű, ott süttötték a vízparton a füzesben.

LU: A domboldalon. Akkor először fácánt, ott a telepen.

Miért ketrechen?

ANNE: Pitt nyitotta fel a fiókot is...

NILLA: Egeret a zománcos lavórba.

ANNE: Pittel cseresznyéért a sárga partra.

NILLA: Vén szaros!

ANNE: Meg szaladt előttem a folyó felé.

15.41, igen, itt már jártam, ismerős a fa a tó parton, az asztalon elnyúló árnyékok, igen, ezt a percet éreztem már, ismerős az arc is, talán pont téged vár, menni tovább

NILLA: Tyúkot fogni a nagyfülű fiúval.

ANNE: De meg ne mond apának!

NILLA: Ott a víz partján a füzesben.

ANNE: Füstös rudat...

NILLA: Görbe-apóék kamrájába. Anyuka, megmérgezték!

ANNE: Pitt nyitotta fel a fiókot is...

APA: Nem igaz! Pitt jó fiú volt.

na itt megállni, nem a most szólít, kint továbbra is minden a régi; a fák, ahogy állnak mozdulatlan, a képek a falon — de bennünk, ott fogamzik újra valami és miért: az emlékek, ha hagyod, hogy gyökeret vessenek — széttolódnak a percek, elhal a jelen izgalma — igen, belépnek könyörtelen más zajába

Lu, Pitt még nem írt?

LU: *(hidegen)*

Apa, te is tudod, nem volt torta.

középerősségű diffúz fény, a pisztolyreflektorok egyidejűleg kialszanak; középen a 2-es pontban Pitt ül egy széken, egyszerű öltözékben, mezítláb; körülötte kisebb-nagyobb dobozok, kezében készülő példány; szemmel láthatólag el van foglalva munkájával; Lu kilép az állvány mögül; Anne siető léptekkel a fiúhoz megy, leül a dobogóra, figyelni Pitt munkáját, mozdulatait; Nilla átsétál az egyes pontba, leül; II. rajz

NILLA: Csöngettek.

APA: Talán a postás a kutyával.

NILLA: *(karját előrenyújtja, kezében tükröz, a haját fésüli, gyönyörködik a szálló fűrtökben)*

Érted jöttek, apa.

APA: Talán mégiscsak a postás a kutyával.

PITT: *(feláll, kiválaszt 2—3 dobozt, elviszi apa mögé, az ott levő rakásra helyezi őket, egy papírlapot átvisz az 5-ös pontba, az állványra rakja, visszamegy helyére, folytatja munkáját; III. rajz)*

ANNE: A postást nem látom.

LU: *(apához biztatóan)*

Régen mesélted a virágárus-kislányt.

NILLA: Már voltak a múlt héten is, azt mondtam, elment apa, tessék talán a jövő hét elején.

LU: A kislány a temető sarkáról. Úgy szoktad kezdeni: nyáron...

APA: Nyáron szegfűt árult: fehérét-pirosat. A fehérét bádogdobozba rakta, piros több volt.

ANNE: *(unottan)*

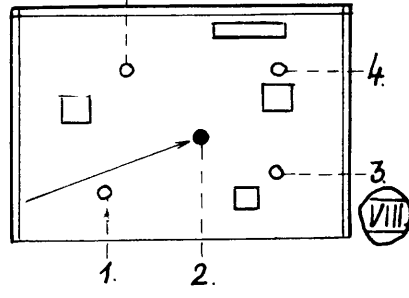
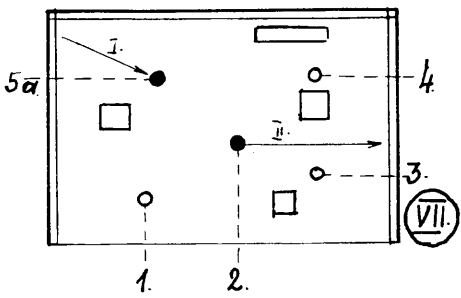
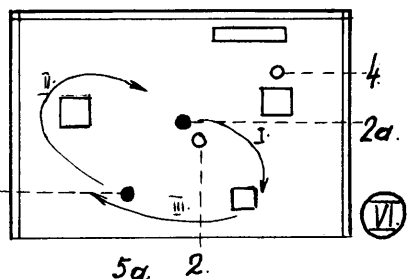
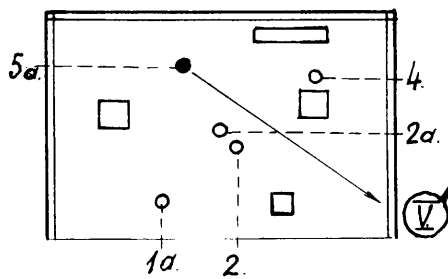
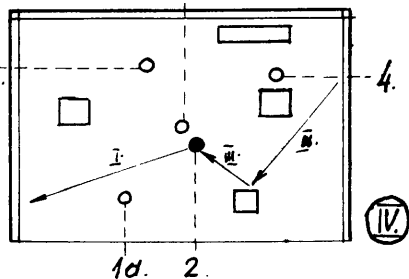
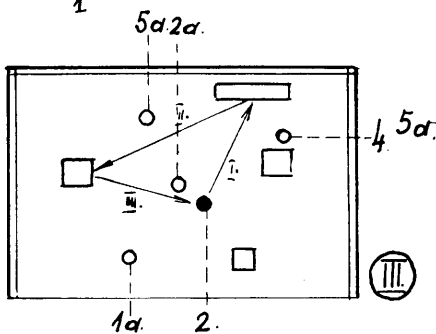
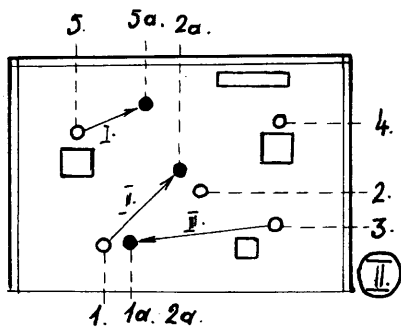
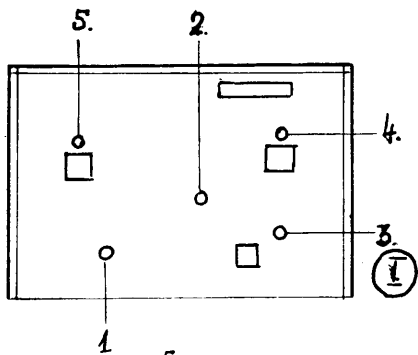
Éhes vagyok.

NILLA: Anyácska képeért ötvenezret kaptunk.

APA: Mindig azon gondolkodtam, odalépek hozzá a barnakockás ingemben. Eleinte nem is mondok semmit, mikor már csodálkozni fog, jó napot, kislány!

NILLA: Még azon a nyáron falura mentünk anyácskával. Madzagon húzott. A bácsiuka nagyteknővel fogta a galambokat. Kúsasszony, elhúzna-e engem is, kiabálták az aratók. A bajszos mondta, a többi meg csak nevetett.

- APA: Jó napot, (kislány, hogy a szegfű?
- NILLA: Anyácska képe az ebédlöben lógott... a kályha jobban kellett. Nagyapóéknál igazi kemence volt. Macskájuk is volt. Ott ült a kemence padkáján.
- ANNE: A boltos nem adott sót, talán ha fizetni tudnának, aranyosom.
- LU: Kék ruhában ácsorgott? Rózsát árult-e? Biborvöröset.
- APA: Háromszázhusz darabja, fehérét vagy pirosat?
Neki akartam venni, mert olyan sánta volt. Télen, ha nincs a szegfű — olyankor a nyakát is ferdén hordta.
Ott a trafik mögött, a kápolna sarkán.
Fehéret kettőt, meg egy pirosat.
- NILLA: Nagyapó is ott ült a padkán. Télen mindig dudorászott, meg piros volt az orra. Csak akkor láttam fehér ingben, mikor anyót temettük.
- ANNE: Talán csak a szerencsétlen, szőke volt az asszonya, együtt álltak a pult mögött. Szép asszony tud halni ilyen hirtelen.
- PITT: *(feláll, kimegy — kis idő múlva visszatér pohárral kezében, a 3-as pontba viszi, egy 50—60 cm magas állványra helyezi, visszatér a székhöz, leül, dolgozik tovább; IV. rajz)*
- APA: Három a lányom, nekik viszem.
Melyiknek a pirosat?
Nem is volt, csak egy pár sárga szandálja, az is szakadt mind a kettő.
A legkisebbnek, hogy nagyra nőjön.
- NILLA: Sót sem adott, mondd, talán ha fizetnének?
- ANNE: Megvan, a vasalón! A vasalón főzünk holnap.
- APA: Nevettünk is nagyot.
- LU: Rózsát árult-e? Milyen volt a ruhája?
- APA: A rézfogú-sára lánya. Csak így hívta, ki ismerte. Kalendáriumot árult a Sára. Tankát kis angyalokkal.
Nem magas az ára, hányat adjak, kettőt-hármat?
- ANNE: *(szünet; hidegen)*
Apa, érted jöttek.
- APA: Csak százötven darabja.
Hadd maradjon a visszajáró, jó lesz a lányára.
Más is hagyta már meg.
Hát csak menjen, Sára.
- NILLA: Már a múlt hét elején is, mondtam, elment, tessék talán a...
- APA: Nevettünk is nagyot.
A legkisebbnek, hogy nagyra nőjön!
- LU: Apa, csöngették.
- APA: Nyáron szegfűt: fehérét-pirosat. A fehérét bádogdobozba, piros több volt. Mindig azon gondolkodtam, odalépek hozzá, eleinte nem is mondok semmit, mikor már csodálkozni fog, jó napot, kislány. Hogy a szegfű, háromszázhusz darabja, fehérét vagy pirosat. Neki akartam venni, mert olyan sánta volt, télen, ha nincs a szegfű — olyankor a nyakát is ferdén hordta, ott a trafik mögött a sarki kápolna sarkán. Fehéret kettőt, meg egy pirosat, három a lányom, nekik viszem, melyiknek a pirosat. Nem is volt, csak egy pár sárga szandálja, az is szakadt mind a kettő.

A legkisebbnek, hogy nagyra nőjön, neveltünk is nagyot, a leg-
legkisebbnek, hogy nagyra nőjön.

LU: Talán a postás, megyek, megnézem.

17.10; vajon melyik a nagyobb rossz, a bűnt elkövetni, vagy
inkább az: tagadni, mi véték

LU: *(kimegy a színpadról; V. rajz)*

ANNE: *(feláll; élénken)*

A villanyos ember volt itt tegnap reggel.

NILLA: *(szintén feláll)*

Kék a szeme.

*(Anne megindul a 3-as pont felé, megkerülve Pittet hátulról;
pár másodperc elteltével Nilla is elindul az 5-ös, majd azt el-
hagyva a 3-as pont felé és így: lassan köröznék; VI. rajz)*

ANNE: A villanyos ember volt itt.

Jó napot, kisasszony.

Csak tessék beljebb.

Csinos a ruhácskája.

Ó, már rég kinőttem.

Milyen jó itt maguknál.

A szentünk a múlt héten, az utolsó darabka.

*(séta közben néha megállnak egy-egy pillanatnyira, a kinyúj-
tott kezükben levő tükörbe néznek, hajukat rázzák, stb.)*

NILLA: Jó napot, kisasszonyok. Merre az órájuk?

Talán a kabátját. A fogasra akasztanám.

ANNE: Kávét kérne-e? Éppen elfogyott, de hozhatok.

Jó napot, kisasszonyok. Úgy küldtek, jönnöm kellett.

Dehogy is, haragnak nyoma sincs.

Hozzá se nyúlnék, el is mennék, de négy a gyerek, beteg már
az asszony is.

NILLA: Csak tessék beljebb. Erre tessék.

ANNE: Jó napot, kisasszonyok.

NILLA: Fizetni sem kell. Mindjárt megvagyok.

ANNE: Csinos a ruhácskája.

NILLA: Ó, már rég kinőttem.

ANNE: Milyen jó itt maguknál.

NILLA: A szentünk a múlt héten...

ANNE: Az utolsó darabka.

NILLA: Jó napot, kisasszonyok. Merre az órájuk?

ANNE: Talán a kabátját.

NILLA: A fogasra felakasztanám.

NILLA: Kávét kérne-e?

ANNE: Éppen elfogyott...

NILLA: De hozhatok.

ANNE: Jó napot...

NILLA: Kisasszonyok.

ANNE: Úgy küldtek...

NILLA: Jönnöm kellett.

ANNE: Hozzá se nyúlnék...

NILLA: El is mennék.

ANNE: De négy a gyerek...

NILLA: Beteg már az asszony is.

ANNE: Fizetni sem kell.

NILLA: Mindjárt megvagyok.
(közben Nilla az egyes, Anne a 3-as pontban megáll; 17.25;
Anne hirtelen leguggol, összekuporodik)

ANNE: Nilla!

NILLA: (unottan feléje fordul, de tekintete a lány mellé irányul)

ANNE: Érzed?

NILLA: Hol van Lu?

ANNE: Érzed a hideget?
(Nilla felé fordul, továbbra is guggoló helyzetben maradván)

APA: (előre néz merev tekintettel)

ANNE: Jönni fognak... a hosszú hallgatások ezek. Nilla, mondj valamit.

igen ez az, a szorongás ez; hanyattveted magad a heverőn, nézed merev tekintettel a repedést a plafonon a lámpa mellett, érzed, valami történni fog, valaminek történni kell, a jelen roppanásig épült kicsiny izgalmak sokaságából; hatalmas zöreij vagy szinte hangtalan — a mód nem számít, vajon a nagyok nem érzik-e ugyanezt, mikor karjuk lendül, mikor másokat — ezeket küldenek a holnap izgalmába; nem is a repedés a lámpa mellett, nem is te — a szorongás, csak ez a fontos.

Mondj valamit.

(szünet)

Tele lesz a rét csönddel... mi leszünk a csend... a hosszú kezek...

(kinyújtja lassan bal karját, megbűvölten nézve azt)

PITT: (feláll, lepakol kezéből; unottan)

Apa, itt az ideje, mindjárt fél hat.

APA: Igen, csak egy kicsit szeretnék még gondolkodni.

ANNE: (továbbra is nézi kinyújtott karját, feláll)

Az ujjak a kéz túlsó végén... gyűlik bennük, az is mi vagyunk. Érzed a hideget?

(Nilla felé fordítja tenyerét széttárt ujjakkal)

PITT: Ne most. Gondolkodj utána, nincs sok időm.

NILLA: Hol van Lu? Azt mondta, el kell mennem...

(elhallgat)

ANNE: Beszivarog a réseken, az ajtó repedésein... nem! Mi hordjuk be. Telve vannak a zsebek, az arcodra rakódik, gyűlik lassan, gyűlnek a hosszú hallgatások...

(szünet)

És nem is veszed észre, csak napról napra hidegebb van. Ennyi az egész. De aki figyel, az érzi, érezni kell: a csönd ez. Ülpszik lassan a szemek csillogásában...

APA: Pitt, érdekel, hogy mit gondoltam ki?
NILLA: A fülembé súgta, Nilla, most el kell mennem, majd jövök.
Ki hallotta, hogy ezt súgta?
ANNE: Telsz veled, nyom, és egyre merülsz alá. Lassan elnyel a mély...
És csak ezt érzed legfeljebb: pokróc kőne, hideg van.
LU: *(bejön, megáll az 5-ös pontban)*
Hívtál, apa?
PITT: *(gyorsan határozott léptekkel kimegy; VII. rajz)*
APA: Nem, csak gondolkodom.
LU: Mondtam, maradni fogok.
APA: Kiáltottam, nem láttuk egymást.

(szünet)

Lu, kérlek hozd be az öreg vekkert.
LU: Inkább mézzünk tűzbe, hívom Nillát.
APA: Hadd halljam előbb, hogyan zenél.
LU: Nem jár.
APA: Csak látni szeretném.
LU: Nem járt, elvitték.

17.31, talán kilépni a szürkeségbe, az is jelenthet élményt; megválni a repedéstől, a hanyatt dőléstől, a képektől a falon — küzdeni valamiért, még ha egy egészen jelentéktelen célért is; a küzdelemre figyelj; hogy értelmet adjunk a dolgoknak, hogy értelme legyen a sornak, ahogy a könyvek tolonganak ott a polcon, a széknek, ahogy az asztalhoz simul

APA: De a mérleg, a sárga mérleg, az?
LU: Odakinn vár a polcon.
APA: *(megnyugszik, amit egy új testhelyzet felvételével érzékeltet)*
Le kellene menni a szőlőbe. Azt álmodtam... Elmondjam, mit álmodtam?

(szünet)

LU: Mit álmodtál, apa?
APA: Nagyon nyugtalan vagyok még mindig.
LU: Rosszat álmodtál, apa?
APA: Mentem a szőlőbe, hirtelen elfelejtettem, merre is... gyerckoromban álmodtam ezt sűrűn, csak ültem az útszélien... Nem, a terem közepén ültem, egymagam lenni a kövön. Fent körben, a balkonon öregek sétáltak, többnyire asszonyok. Amelyik meghalt, elkapta a csövet, és csúszott lefelé... mint a tűzoltók alarm idején.

(szünet)

Az egyikre különösen emlékszek, ott lakott a part alatt, egy kis ablakon lesett ránk. Nem féltünk tőle, csak mikor cukrot akart adni...
LU: Talán a kis ablak miatt.

- APA: Vagy inkább a cukortól, ahogy nyújtotta a fa kezével.
 LU: Nyugodj meg, apa. A szőlőt már nyolc éve eladtuk.
 APA: *(szünet; hangot vált)*
 Mégis szeretném látni.
 LU: Majd áthozom, csak előbb meg kell törölgetni.
 APA: Ha nem érsz rá, jó lesz később is.
 LU: Tessék, apa.
 APA: A súlyokat is letörölted. Mintha megváltozott volna.
(nézi az elképzelt mérleget)
 Vagy inkább én.
 PITT: *(bejön lassú léptekkel, elfoglalja helyét, munkájába merül; VIII. rajz)*
 LU: Te maradtál a régi.
 APA: *(a lány irányába fordul, de nem őt nézi)*
 Lu.
 LU: Nos?
 APA: Miért nem indulsz?
 LU: Biztos vagy benne, hogy nem akarsz tovább nézni a mérleget?
 APA: Azt mondtad, majd a fagyok elmúltával.
 LU: Akarsz, hogy meséljek a rétekről?
 APA: Azt mondtad, majd a nagy olvadáskor.
 LU: Nyílik már a hóvirág biztosan a nádtetős kunyhó tövében. Végigmenni a gyalogösvényen, ragad még a sár, egészen a magányos akácig. Ott labdázunk, emlékszem, többször.
 NILLA: Nincs a barna koffer.
 ANNE: Rozsdás volt a dísz az oldalán.
 LU: Fel tovább a domboldalra, majd a kéneskútig. Onnan, mikor még élt a bácsilka, onnan már látszott a füst, ha volt mit tenni a kiskemencébe.
 NILLA: A padlásról lopták.
 ANNE: Két pár cipóm.
 NILLA: A rézcsapot a szekrény alá dugtuk.
 ANNE: A kékpöttyes blúzom.
 NILLA: Egy ezüstkanál.
 LU: A kulacsot biztos mellé rakták. Csak a torka látszott ki a zsebből — ha járt az öreg —, mint csintalan gyerek, ha a dada mást csinál. Sohasem láttam nélküle.
 APA: Lu, neked biztosan sikerülne.
 NILLA: Egy ezüstkanál.
 ANNE: A lopott kés, recés volt a vége.
 NILLA: Odaveszett a zománcos bögrénk is.
 ANNE: Anya adta, le ne üsd a mázát.
 LU: Nyílik már biztosan, a kunyhó tövében. Végigmenni a gyalogösvényen, a magányos akácig, ott labdázunk. Fel a domboldalra, a kéneskútig. Ha volt mit tenni a kiskemencébe. Csak a torka... sohasem láttam nélküle. Biztosan mellé rakták.
(szünet)
 Vihar készül, asszony lépdél fűgén... talán onnan a két nyár közül... utána gyerek a kapával. Villám suhan fejed felett, üvölt az ég — üzent s menni kell.

NILLA: Rozsdás volt a dísz az oldalán.

ANNE: Két pár cipőm, a rézcsatot a szekrény alá dugtuk.

NILLA: A kékpöttyes blúzom.

17.48, levetközött hétköznapok hajlatában filigrán izgalmak az életet (egy nagy-nagy verseny ez a játék, csak persze mindenki máshonnan és máshová) az életet festik apró kezek

ANNE: Egy ezüstkanál.

LU: Emberek jönnek. Kövérek, nevetnek.

NILLA: Egy ezüstkanál.

ANNE: A lopott kés, recés volt a vége.

LU: Fügét, banánt esznek.

(megáll hirtelen)

Apa, akarod, hogy a rétről meséljek?

APA: Lu, te mindig tudtad, hogyan kell csinálni.

(önmagához elgondolkozva)

Ha tudhatnám előre, hogy sok év után mit mondok majd szépek-jónak, akkor azt én, most még lehet, tudom...

LU: *(ingerülten közbevág)*

megcsinálnám százszor!

(lehiggadtan)

Apa, nekem itt jó.

(háttal fordít a közönségnek, ezzel megszűnik lenni a színpadon)

NILLA: Recés volt a vége.

ANNE: Odaveszett a zománcos bögrénk is.

NILLA: Anya adta.

ANNE: Le ne üsd a mázát.

(kialszik a fény a színpadon, egyidejűleg felgyullad két reflektor, apa és a fiú arcára irányítva)

PITT: Apa, végső ideje.

APA: Mikor hatéves voltál...

megcsúszol a folyóparton, kisiklik fogak közt a rágalom — vissza hüvelyébe a szóval sújtani vele ma már kár lenne, meredek a lejtő, hol az ág, mit kezded elkapnál

együtt mentünk a folyóra. Kerékpáron vittelek a dohányföldek mellett.

PITT: A doktor mondta, pont fél hatkor, akkor van az ideje.

APA: Matilka néni fulladt a sodrásba.

(szünet)

Azt kérdezted, apa, miért nő ekkorára a dohánylevél.

PITT: *(felkel kivisz néhány dobozt a többi közé, visszajön a 3-as pontba, megáll)*

APA: Körben álltak sokan. Kukucskáltál a lábak közt, mint a többi gyerek.

(szünet)

Amikor kihúzták, talán még kövérebb volt, mint ahogy utoljára láttam. A sarki boltban.

(szünet)

Hogy haladsz a munkáddal?

PITT: *(hangot vált)*

A dobozokra gondolsz?

APA: *(szünet után)*

Pitt.

PITT: *(csodálkozva)*

Kérem?

APA: Ketten maradtunk.

PITT: *(hidegen)*

Csokoládét nem fogsz kapni.

(felgyullad még kettő reflektor, Nillára és Anne-ra irányítva)

NILLA: Hogy haladsz a munkáddal?

ANNE: A dobozokra gondolsz?

APA: Pitt!

ANNE: Kérem?

NILLA: Ketten maradtunk.

PITT: Csokoládét nem fogsz kapni.